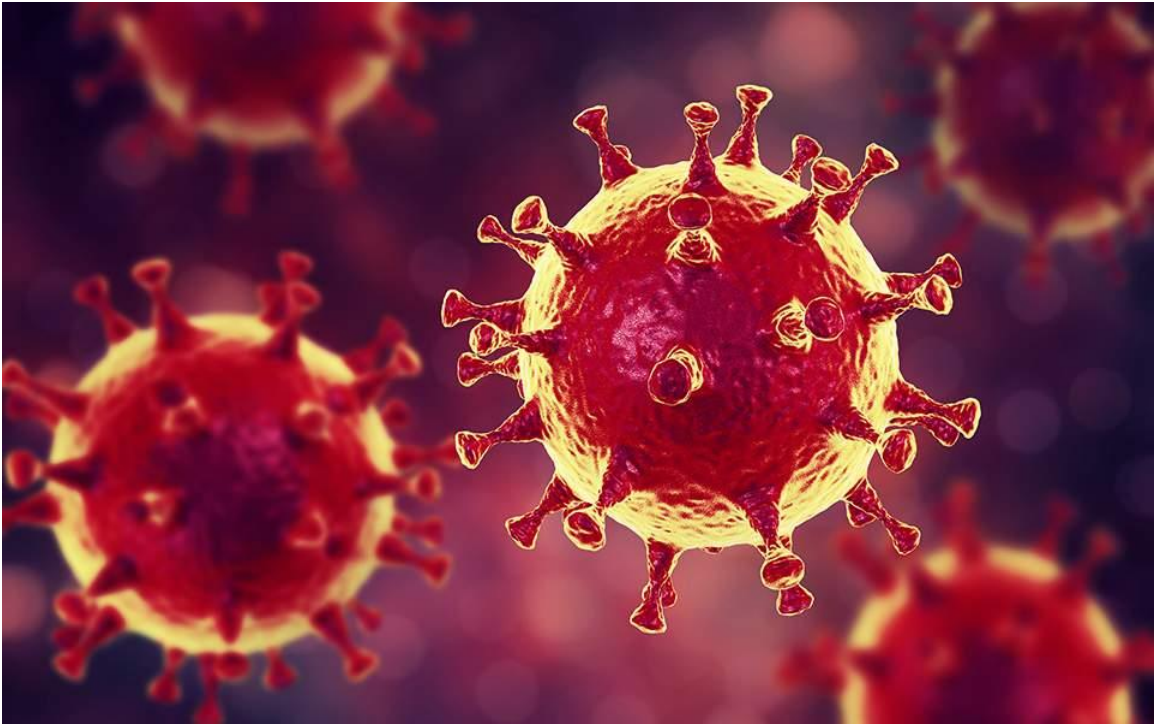

Η αποκάλυψη των ψευδαισθήσεων.

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

Κορονοϊός τέλος!

Ό,τι είχαμε να δούμε από την υπόθεση αυτή το έχουμε ήδη δει.

Μόνο ανοιχτό θέμα παραμένει το πόσοι ακόμα συνάνθρωποί μας θα νοσήσουν και πόσοι άνθρωποι αγαπημένοι, γνωστοί και άγνωστοι, θα αναχωρήσουν από αυτή τη ζωή. Και πάλι όμως, αργά ή γρήγορα, ένα φάρμακο ή ένα εμβόλιο θα κυκλοφορήσει από το τραστ των πολυεθνικών φαρμακευτικών εταιρειών και για μία ακόμη φορά ο άνθρωπος θα αυτάπατηθεί πως νίκησε τον θάνατο.

Οι βασικές όμως διαπιστώσεις είναι ήδη εμφανείς και δεν επιδέχονται αμφισβήτηση:

Πρώτη είναι πως, ό,τι συμβεί από δω και πέρα, καλό ή κακό, θα είναι πλήρως παγκόσμιο, πλήρως οικουμενικό. Ο κορονοϊός θα καταγραφεί ως η έναρξη μιας παγκόσμιας πραγματικότητας που έγινε κατανοητή ακόμη και στον πιο απλοϊκό πολίτη αυτού του πλανήτη. Είτε απάτη είτε γεγονός, είναι μία παγκόσμια απάτη ή ένα παγκόσμιο γεγονός.

Αν τώρα υποθέσει κανείς πως ο Θεός παιδαγωγεί και αναγκάζεται να συνετίσει το πλάσμα του μέσα από δοκιμασίες, αφού απέτυχαν οι λόγοι και το παράδειγμα των Αγίων Του, είναι βέβαιον πως η δόση τής παιδαγωγίας απεδείχθη ανεπαρκής. Η πρόκληση του κορονοϊού λειτούργησε, αντί συσπειρωτικά, διασπαστικά. Αντί οι άνθρωποι να αυξήσουν τη συγκατάβαση, την διαλλακτικότητα και την επιεικεία τους ενώπιον μιας θανάσιμης απειλής, αύξησαν την τοξικότητα, την αλαζονεία και την εσωστρέφεια τους. Αντί να γκρεμιστούν τείχη απομόνωσης και ομφαλοσκοπίας, γεννήθηκαν νέοι χώροι αλαζονείας και αυτοθέωσης. Χώροι που εκμεταλλεύτηκαν το θολό τοπίο και τα αχαρτογράφητα επιστημονικά ύδατα και βρήκαν ευκαιρία για την γνωστή τακτική: Συσπείρωση τού ακροατηρίου τους. Δεν έχει σημασία εάν τα επιχειρήματα και οι κραυγές κάθε λογής συνωμοσιολογίας μοιάζουν παράλογα και ακατανόητα στους «εκτός». Σημασία έχει να εφευρεθεί ένας διάβολος που θα γίνει αιτία να συσπειρωθούν οι εντός «καθαροί» και οι «υποψιασμένοι» που κατάλαβαν τι «παίζεται». Με αυτή την έννοια, ο διάβολος απεδείχθη χρησιμότερος από τον Θεό του μέτρου και της μετριοπάθειας και σαφώς πιο απαραίτητος από την κοινή λογική. Οπότε, και διάβολος να μην υπήρχε, θα έπρεπε οπωσδήποτε να εφευρεθεί.

Οι ένθεν και ένθεν εκτοξευόμενοι όροι, «σκοταδιστές», «θρησκόληπτοι», «παγκοσμιοποιημένοι», «θύματα της παγκόσμιας τάξης πραγμάτων», «ολιγόπιστοι» ή «αγύρτες» δεν έχουν καμία σημασία. Στην μετά-κορονοϊό εποχή εισερχόμαστε πιο διασπασμένοι, πιο θυμωμένοι με τους διαφορετικούς από μας, πιο βέβαιοι ότι κατέχουμε τα σχέδια του Θεού ή των κέντρων εξουσίας των δυνάμεων του κόσμου τούτου, πιο αλαζόνες, πιο ...μυημένοι σε μυστήρια και μυστικά, αλλά και πιο φοβισμένοι, πιο μπερδεμένοι, πιο παραγμένοι, με εντονότερη της αίσθηση της ασημαντότητας, εν ολίγοις, πιο διαχειρίσιμοι.

Μία κρίσιμη μάζα ανθρώπων, κυρίως νέων, που ήλπιζαν σε πατροπαράδοτους χώρους παρηγοριάς και ερμηνείας του κόσμου, θα απογοητευτούν από τη διγλωσσία, την αβουλία και την αερολογία, θα πάρουν ακόμη μεγαλύτερες αποστάσεις απ' αυτούς και θα οδηγηθούν, είτε στην απομόνωση, είτε στην αδιαφορία είτε σε νεοφανείς σχέτες θεωριών και μυστικισμού, απλοϊκές μεν, αμόλυντες δε από την ανάμειξή τους στα παιχνίδια τής εξου-

σίας, που θα υπόσχονται οράματα ευκόλως κατανοητά και πνευματικές εμπειρίες άμεσες.

Η Εκκλησία του Χριστού δεν φαίνεται να αποφεύγει αυτές τις κατά-στάσεις και αυτές τις συνέπειες. Στα μάτια τού κόσμου, και ιδιαίτερα στα μάτια αγνών νέων ανθρώπων, ευφυών, καλοπροαίρετων αν και σκεπτικιστών, ανθρώπων που έφτασαν σε ένα κατώφλι με σοβαρή την προοπτική να ανοίξουν την πόρτα και να ρίξουν μέσα μια ματιά, η απογοήτευση τους θα αποτελέσει μονόδρομο. Από την στιγμή που ένας εφημέριος, έστω και αν έχει δει το άκτιστον φως, κραυγάζει από την Ωραία Πύλη «αίσχος» για έναν επίσκοπο, έστω και αν αυτός αναξίως φέρει την επισκοπική μήτρα, το μυστήριο, για τον γνήσιο πνευματικό αναζητητή που περιφέρεται στα δρομάκια της οικουμένης αναζητώντας μια αχτίδα φωτός, έχει εκπέσει σε παραμύθι μετριότατης αισθητικής.

Μοναδική ελπίδα πλέον η πέραν πάσης κοσμικής τάξεως και νομοτέ-λειας άμεση επέμβαση τού Θεού στην κάθε ψυχή. Δεν παύει όμως κάθε τέτοια επέμβαση να αποτελεί εκ μέρους Του έναν ευγενικό και διακριτικό μεν, σαφή δε υπαινιγμό για μία αποτυχία εκείνων που εμπιστεύτηκε να μιλήσουν και κυρίως να φανερώσουν Αυτόν στον κόσμο.

Ο Χριστός επιβεβαίωσε όντως την προφητεία του Συμεών κατά την Υπαπαντή του: Μέχρι σήμερα, και κατά πάσαν πιθανότητα μέχρι τέλους της ιστορίας, θα αποτελεί το μέγα σημείο αντιλεγόμενο, με πιστούς αλλά και

άπιστους, βλάσφημους αλλά και ου κατ' επίγνωση ζηλωτές Του (ίσως την πιο θλιβερή και τοξική κατηγορία). Όλους αυτούς τους συνδέει ένα κοινό: Η βεβαιότητα. Είναι οι Γνωστικοί του 21ου αιώνα, οι...μυημένοι, οι ...επαίοντες. Και το γεγονός της βεβαιότητάς τους είναι που τους κάνει αφόρητα πληκτικούς.

Υπάρχουν όμως και εκείνοι που έχουν συνείδηση των ορίων τους και της νοητικής τους ανεπάρκειας να κατανοήσουν τα μυστήρια αυτού του κόσμου και του άλλου και που κερδίζουν, μέρα με τη μέρα, με ιδρώτα και αίμα, τον κάθε πόντο της πνευματικής τους ανάβασης. Αυτών που διακινδυνεύουν και επιζητούν σχέση υπαρξιακή με έναν Θεό διακινδύνευσης που, χωρίς καμιά διαβεβαίωση ανθρώπινης ανταπόκρισης, ανέβηκε σε ένα Σταυρό και έχυσε αθώο αίμα χάριν πλασμάτων ασταθών, επιπόλαιων, εμπαθών, αλλά μανικώς αγαπημένων. Γι' αυτούς, το πλέον κρίσιμο σημεία είναι η έστω και αμυδρή κατανόηση τής μεθόδου Του, όπως φανερώθηκε από το σύντομο πέρασμά Του από τη γη αυτή. Και ποια είναι αυτή η μέθοδος;

Την ιστορία θα αλλάζουν πάντοτε η ανιδιοτελείς αυτοεξεφτελισμένοι, που περιφρόνησαν τις μεθοδολογίες της εξουσίας και δέχτηκαν να απευθυνθούν στον κόσμο ως συντετριμμένοι γελωτοποιοί σαλοί, όπως Εκείνος, την ώρα που φοράει την ψευδή χλαμύδα και φέρει τον κάλαμο ως σκήπτρο. Ναι, για τα μάτια του κόσμου, την ώρα των εμπαιγμών στο Πραιτώριο, ο Ιησούς μοιάζει να ξεφτιλίζεται, στην ουσία όμως εξευτελίζει τη βεβαιότητα των ηγεμόνων και την μέθη της εξουσίας των αυτοανακηρυγμένων πολιτικών και πνευματικών ηγετών.

Φαίνεται παράλογο και αδιανόητο. Κι όμως, ο Θεός μοιάζει να παρακολουθεί τις αντιδράσεις μας και να περιμένει από αυτές να ρυθμίσει τα επόμενα βήματα τής οικονομίας Του. Όσο δεν βρίσκεται φωνή συντετριμμένων κατ' εικόνα της δικής Του φωνής, απογυμνωμένης από αξιώματα και εγκόσμιο κύρος, είναι «υποχρεωμένος» να αναλάβει ο ίδιος την αποκάλυψη των ψευδαισθήσεων και της ανθρώπινης οϊήσεως, αποκαλύπτοντας έναν κόσμο καθημαγμένο, όμοιο με το σώμα Του στον Γολγοθά, κόσμο που πρέπει κάποτε να αντιληφθεί πως με τις μεθόδους και τις επιλογές του απέτυχε να γευτεί και τη ζωή και τη χαρά. Όταν αυτά συμβούν, οι βέβαιοι θα τα ονομάσουν «οργή Θεού», όσοι όμως Τον αγάπησαν αληθινά και κατάλαβαν

κατά δύναμιν τη μέθοδό Του, θα τα ονομάσουν «αποκαλυπτήρια των ψευδαισθήσεων».

Οι βέβαιοι, ένθεν και ένθεν, έχουν ήδη αποφασίσει. Τιπότε δεν περιμένουν από την ιστορία, ούτε και η ιστορία έχει να περιμένει κάτι απ' αυτούς. Όσοι όμως ακόμα παραμένουν όρθιοι και άγρυπνοι στα παρατηρητήρια των πύργων της ψυχής τους, θα αναγνωρίσουν μόνον ως ξημέρωμα που πλησιάζει μία Εκκλησία ενωμένη από την συντριβή της καρδιάς των μελών της και επιεική προς τον πανικόβλητο από κορονοϊούς και ...κορονοθυγατέρες κόσμο, τον βασανισμένο κόσμο που νόμισε για τσιμπούσι τα ξυλοκέρατα και αναζητά, σήμερα, τώρα, δρόμο πάνω από τη ματαιότητα, πέρα από την αρρωστημένη υποψία και πίσω από τις μάσκες, χειρουργικές και αποκριατικές._

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>